Den uforbederlige bibliotekar

Niels Jensen

Skanning / foto af tekst.

https://uforbederlig.dk

Udarbejdet af Niels Jensen

DET KONGELIGE THEATER.

Den 28. Oktober 1887.

VED

MOZART-FESTEN

I ANLEDNING AF

OPERAEN

„DON JUAN"S JUBILÆUM.

1787 1887.

I ORCHESTRET.

„Ave verum corpus natum“ etc.

SANGENS GENIUS.

RECITATIV.

O, hvor nær dog, skjøndt i Fjernhed, vi hører Klang af Mozarts manes!
Kommer I hid med Vellyd til os, med Toner skjønne, for at give os Fred?
Mozart! Du straaler, ja! højt nok for os Alle,
til at én Verden kan Dig beundre.
Du stiger ned til Mængden, Du kaarer hver til Gjæst,
og dog bevares midt i Vrimlen din Adel.
Du skaber stedse, ej i Værket Du trættes,
og smiler til os ved de Taarer, Du volder.
Som Naturen selv Du synes os dannet:
dens Klarhed, dens Skjønhed er omslynget af Enfold,
og den taler til Hjærtet:
Og naar Lidenskaben Dig kalder til sit Bryst,
snart elskovsfuld, snart som Olympier Du besvarer dens Røst,
og fra Elysium din Musa, din Gudinde,
glad rækker Dig Krandsen!

ARIE.

Hjærternes Tanker,
lønligste Gaader,
alle han raader
i Tonens Sprog!
Hans Spøg forlyster,
hans Alvor trøster;
barnlig han synes
og dog, hvor klog
Ungdommens Sanger,
klar i sin Kunst;
Ungdommens Sanger,
glad med de Glade,
langt fra det Lave,
fra Dis og Dunst;

Renhed og Højhed
altid han hylder —
aldrig han bejled
til Mængdens Gunst.

Søen spejlblank! —
Sus i Skove!
Fuglen med Flugt mod Himlens Hvælv! —
Se! det er Mozart selv!

Hjærternes Tanker,
lønligste Gaader,
alle han raader,
som Genien bød.
Hans Værk ej fældes,
aldrig det ældes!
højt fra Olymp
han Kaldet lød —
højt fra Olymp
han Kaldet lød!

Se Kildevoven
spejler fra oven
Fuglen, som drager
mod Sydens Land,
glødet af Solens
sittrende Brand,
og Klippemuren,
favnet af Zephyr,
rødmende under
Dagens Farvel!

Barn af Syden,
Verdens Yndling,
Alle staar til
Ham i Gjæld!

Hjærternes Tanker,
lønligste Gaader,
alle han raader,
Alt han forstaar.
Hans Værk ej fældes,
aldrig det ældes,
Guders bedste
Gave han faar.
Saadan Mozart for os staar!

Skarp i Tanken,
lys i Aanden,
rummer han en Verdens Hjærte;
kun med Vemod ved vor Sorg,
men med Sangbund for vor Smærte;
han Taaren standser, vor Graad formilder,
Lægedom skaber han for vor Strid;
kjæk som en Kriger,
øm og letsindig,
daarende Smiger —
skøn, hver en Tid!
Nattergalens Røst
i dunkle Lund,
den toner fra hans Bryst:
Verden hører Dig! den skjælver glad,
og jubler Mozarts Navn!

KOR. („AVE VERUM CORPUS . . .“)

Hil Dig — hil Dig, Tonernes Betvinger!
Tæppet hæves nu for Mesterens Værk;
Plektret funkler, Lyren klinger:
der bruser en Strøm saa stærk.
Livets Lyst i Kamp med Døden,
brydes dog tilsidst imod dens Favn,
men i sejrrig Kamp med Tiden
straaler Mozarts Navn —
ja, straaler Mozarts Navn!

CARL HOHLENBERG. — KJØBENHAVN.